

Categoria A

QUIN MÓN TAN INJUST!

Quin hivern tan fred!, vaig pensar mentre contemplava el paisatge nevat per la finestra de la meva habitació. És molt estrany que aquí, a Barcelona, faci una nevada tan gran. Després de molt pensar, i com que a casa m'avorria perquè no tenia res a fer, vaig decidir anar a pintar aquell esplèndid panorama, ja que hauria estat una llàstima desaprofitar aquella oportunitat, perquè la meva ciutat no acostuma a quedar-se emblanquinada d'aquesta manera.

Vaig obrir la porta de la casa de bat a bat amb molta il·lusió per anar a divertir-me, però el corrent d'aire que es va originar en esbatanar-la em va deixar glaçat durant uns instants. Em vaig haver d'abrigar molt perquè a fora feia un fred que pelava. Malgrat la neu, em va sorprendre que alguns vehicles encara circuïessin pels carreres com si no hagués passat res: però es notava que el trànsit havia disminuït considerablement. Desitjava anar a la muntanya de Montjuïc per pintar un dels paisatges verds, en aquell moment blancs, que des d'allí es veien. Però no hi vaig poder arribar ja que vaig caure un parell de vegades i, en una tercera, em vaig fer mal de veritat. Tot el carrer estava ple de vianants que preferien anar a peu, però cap em va ajudar a aixecar-me ni em va preguntar si em trobava bé, excepte un home de raça negra que havia vist molts dies en una cantonada demanant almoïna. Jo, molt amablement, li vaig donar les gràcies pel que havia fet. La seva cara mostrava una expressió dura i trista que ni tots els diners del món podrien esborrar. No sabia com retornar-li el favor, ja que pensava que no acceptaria res de mi. Llavors em va dir que si tan sols escoltava els relats de la seva història estaria satisfet. Jo, disposat a fer el que fos per aquell pobre home, li vaig prestar molta atenció.

Em va començar explicant la seva infantesa al Senegal, un petit país marítim de l'Àfrica on era, sens dubte, més feliç que aquí, a Barcelona. Com que allà no tenia feina, es passava el dia assegut al port amb els seus amics, mirant els vaixells que arribaven.

L'única solució que va trobar per alimentar tota la seva família va ser emigrar a Europa.

Cada vegada que el vaixell s'allunyava més del port, notava que perdia la seva dona, els seus fills i la llibertat que fins aleshores havia tingut. Mentre m'explicava aquest fragment de la seva història, unes llàgrimes de dolor li baixaven rostre avall fins a caure en la blanca neu. Però va fer un esforç i va continuar la seva narració. Em va dir que viatjaven en unes condicions pèssimes a la bodega del vaixell, on feia un fred pitjor que el que tenia jo aquí, a Barcelona, i que es "desplaçaven" d'un costat a l'altre del navili com a conseqüència de les terribles ones, causades pel fort temporal que hi havia l'oceà Atlàntic, camí cap a Espanya. Un cop a terra ferma, centenars de persones com ell treballaran en unes condicions molt dolentes, en diverses plantacions de maduixes.

Com que tots dos començàvem a glaçar-nos de fred, vaig convidar-lo a una xocolata ben calenta al bar de la cantonada. Allà va continuar explicant-me la seva història.

Em va dir que un dia va tenir l'oportunitat d'abandonar la feina per veure si algú n'hi oferiria una de millor, però fins ara només vagava pel carrer demanant almoïna. Quasi tots els diners que recull, els envia al seu país perquè allà els necessiten més que ell, encara que molts dies n'aconsegueix petites quantitats.

Al final vaig acomiadar-me i li vaig prometre que faria tot el que pogués per ajudar-lo, encara que només fos escoltant-lo una altra vegada. Camí cap a casa, em va venir a la memòria com havia canviat aquella tarda, ja que jo planejava anar a pintar un paisatge nevat i l'havia acabada ajudant una persona necessitada. De fet, no em va fer res perdre-la, perquè crec que es molt més important el que vaig fer.

Eduard Muntalt